వస్తాను నేస్తం...

శ్రీధర

విభిన్నతరహా ప్రేమ కథ ..యువతరం నడవడికకి అద్దం పట్టే ధారావాహిక

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

మనుషులంతా ఒకేలా ఉంటారా అంటే,

అవుననీ, కాదనీ కూడా సమాధానం చెప్పొచ్చు.

అందరికీ ఒక మొహం, రెండు కళ్ళు, రెండు చేతులూ, రెండు కాళ్ళూ ఉంటాయి గనక అందరూ ఒకేలా ఉండరనీ చెప్పొచ్చు.

దేవుడు చేసిన మనుషులు ఇని కోట్ల మంది వున్నా ఎవరి పోలికలు వాళ్ళవే. ఒకరికీ మరొకరికీ పోలికలు లేనట్లే కనిపిస్తారు.

దేవుడు ఇన్ని రకాల మనుషుల్ని తయారు చేసి ఊరుకోలేదు. ప్రతిమనిషికీ ఒక మనసు ఇచ్చాడు. పైగా దానికి ఆలోచించుకునే నేర్పునూ ఇచ్చాడు. కనుక ఎవరి ఇష్టాఇష్టాలు వాళ్ళవే.

కృష్ణుడి కంటికి రాధ రాగరంజిత హృదయాంతర్గత సంగీతాలను వినిపించే ప్రణయైక మూర్తినిగా కనిపిస్తే, భీముడు కంటికి హిడంబి ఇహలోక అపురూప సౌందర్య రాశిగా కనిపించింది. అంచేత ఎవరి టేస్ట్ వాళ్ళదే అది మిగతా వాళ్ళకు నచ్చకపోవచ్చు. వాళ్ళు మెచ్చకపోవచ్చు.

అలాగే -

సత్యమూర్తి మల్లికను ప్రేమిస్తే, షీలా, హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌ను ప్రేమించింది. తాను ప్రేమించినవాళ్ళు చెప్పినట్లు చేయటం కన్నా, వాళ్ళను సంతోషపరచటం కన్నా, ఈ ప్రపంచంలో ప్రేమికులకు సంతృప్తి కలిగించే విషయం మరొకటి లేదు.

అందుకని మల్లికను ఎత్తుకొచ్చి డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్ షీలా ఇంట్లో కట్టి పడేస్తే, షీలాకు ఇష్టం ఉన్నా లేకున్నా అతని మాట కాదనలేకపోయింది. మల్లికను ఇక్కడ దాచినట్లు ఎవరికీ చెప్పొద్దు అని అంటే, నోరు విప్పనూ లేకపోయింది.

మల్లిక ఆచూకీ కోసం సత్యమూర్తి చేసిన ఆర్భాటం అంతా షీలాకు తెలిసినా, తేలుకుట్టిన దొంగలా కిమ్మనలేక పోయింది. సత్యమూర్తి స్వయంగా ఆమె ఇంటికి వచ్చి అంతసేపు మాట్లాడినా, తన ఇంట్లోనే మల్లిక ఉందన్న విషయం బయట పడకుండా జాగ్రత్త పడింది.

కానీ ఎంత దాచినా దాగకుండా ఆ సంగతి సత్యమూర్తికి తెలియనే తెలిసింది. తెలిసాక తలుపులు మూసింది కదాని, ఎలా వెళ్ళిపోగలడు? బయటనుంచి తలుపులు బాదుతూనే ఉన్నాడు. అరగంట అయినా షీలా తలుపు తెరవలేదు, సత్యమూర్తి తలుపులు పగల కొట్టటం మాననూ లేదు.

చివరకు షీలా కిటికీ తెరిచింది.

"ఎందుకలా తలుపులు పగలకొడతారు. ఇప్పుడు వెళ్ళిపొండి సాయంత్రం రండి. ఈలోగా నన్ను ఆలోచించుకోనివ్వండి..." అంది.

ఈలోగా ఏం ఆలోచించుకుంటావ్? మల్లికను ఇక్కడనుంచి మరెక్కడికి తీసుకుపోవాలనా?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"ఆవిడిని ఇక్కడ ఉంచమని నేనేం అడగలేదు. డాక్టర్ హరి తన భార్యను తీసుకొచ్చి ఈ ఇంట్లో ఉంచుతానంటే నేను కాదనలేక పోయాను. ఇదేకాదు ఆయన ఏది అడిగినా నేను కాదనలేను.... నీకిదివరకే చెప్పానా సంగతి..." అంది షీలా.

"నీ పాతివ్రత్యాన్నీ, ఆదర్శాన్నీ నేనూ మెచ్చుకుంటుంటున్నాను. కానీ మల్లికను చూడకుండా ఇక్కడినుంచి నేను కదిలే ప్రసక్తే లేదు..." అని ఖచ్చితంగా చెప్పాడు సత్యమూర్తి.

హరి అనుమతి లేకుండా మల్లికను ఎవరూ చూడటానికి వీల్లేదు. ఆయనొచ్చేవేళ అయింది. అనవసరంగా గొడవ చేయకుండా వెళ్ళి సాయంత్రం రా" అని చెప్పింది షీలా.

"నేనిప్పుడు వెళ్ళటం అంటూ జరిగితే పోలీసుల దగ్గరకే వెళతాను. మల్లిక ఎక్కడుందో వెతికి పట్టుకోవాలిసిన బాధ్యత వాళ్ళకు ఉంది. అంతకన్నా ముందు ఆమెను నేను చూసి తీరాలి. మర్యాదగా తలుపు తీయకపోతే, నేనే తలుపులు బద్దలు కొట్టి లోపలకు వస్తాను. మల్లికను చూడటానికి నాకు హరిహరాదుల అనుమతులేం అక్కర్లేదు..." అంటూ సత్యమూర్తి కాంపౌండు దగ్గర పెద్ద బండరాయి తీసుకొచ్చి తలుపు పగల కొట్టబోతే, అప్పుడు షీలాయే తలుపు తెరిచింది.

సత్యమూర్తి ఆమెను తోసుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళాడు. పక్కగది తలుపు తీసింది షీలా. ఆ గదిలోనుంచి పిల్లి ఎదురొచ్చింది.

సత్యమూర్తి ఆ గదిలో ఒక మూలపడుకున్న మల్లిక దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

మల్లిక చాలా బలహీనంగా పిలిచినా, తట్టినా, లేచేటట్లు లేదు.

సత్యమూర్తి ఆమె మీదకు వంగి 'మల్లికా' అని నాలుగుసార్లు పిలిస్తే బరువుగా మూసుకుపోతున్న కనురెప్పల్ని బలవంతంగా తెరిచే ప్రయత్నం చేసింది.

"నువ్వా?" అంది.

"నేనే వచ్చాను. ఇంకేం ఫర్వాలేదు. మనం వెళ్ళిపోదాం" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

మల్లిక విరక్తిగా నవ్వింది. "మనం ఎక్కడికి వెళతాం? నన్నింక మర్చిపో, నా పని అయిపోయింది, నేను వెళ్ళిపోతున్నాను...." అంది పైకి చూస్తూ.

"అలా కాదు. నేను ఇప్పటిదాకా షీలాతో మాట్లాడాను. అటు ఆమె, ఇటు నేనూ, మా ఇద్దరివల్లే మీ సంసారం నాశనమయింది., అంచేత మీ ఇద్దర్నీ - ఒప్పించి, మీరు కలిసి మెలిసి ఉంటానంటే, మేం ఇద్దరం దూరంగా వెళ్ళిపోతాం. జీవితంలో మళ్ళా ఎప్పుడూ మీకు కనిపించనంత దూరం, మా గురించి మీకు ఏమీ వినిపించనంత దూరం వెళ్ళిపోతాం, నేస్తం..." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

మల్లిక బలహీనంగా నవ్వి, తలపక్కకు తిప్పేసుకుంది. "ఇంతకాలం మేం బద్ధ శత్రువుల్లా కత్తులు దూసుకున్నాం, కొట్టుకున్నాం, రోడ్డున పడ్డాం. కేవలం ప్రాణాలు కాపాడుకోవటం కోసం నేను ఆయన ఇంట్లోంచి నీ చేతి చలువ వల్ల అప్పుడు బయట పడినట్లే పడినా, మళ్ళా పట్టుకొచ్చి ఇక్కడ పడేశాడు. ఈ భూమి మీదనే కాదు, సప్తసముద్రాల్లో ఎక్కడ దాక్కునా, నన్ను వెంటాడి, వేటాడి చంపటానికే ఆయన కంకణం కట్టుకున్నాడు. ఈపాటికే నన్ను చంపి తన లక్ష్యం నెరవేర్చుకునే వాడే కానీ ఎందుకో ఆలశ్యం చేశాడు..." అని ఆగింది మల్లిక.

"అందుకు కారణం బహుశా నేను బయట చేసిన హడావుడికావచ్చు. నువ్వు ఇక్కడుంటావన్న ఊహే రాలేదు. ఏమైపోయినావో తెలుసుకునేందుకు నేను చేయగలిగినదంతా చేశాను. అయినా అవేమీ ఫలించలేదు. అనుకోకుండా, ఇక్కడ ఇలా చూడగలిగాను...."

"నిస్త్రాణంగా ఉన్న నాకు చల్లని స్పర్శ తగలగానే తెలిసిపోయింది. వచ్చింది నువ్వేనని.. ఎక్కడున్నా, ఏ స్థితిలో ఉన్నా నా నేస్తానివి, నువ్వు నన్ను వెతుక్కుంటూ వస్తావని తెలుసు...." అన్నది మల్లిక.

"కానీ నేను వచ్చిన ప్రతిసారీ నీకు అనవసరమైన గొడవలు, కష్టాలూ ఇబ్బందులూ వస్తున్నాయి. అందుకే నేను నీ నుంచి దూరంగా చాలా దూరంగా వెళ్ళిపోదామనుకుంటున్నాను" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

మల్లిక ప్రేమగా సత్యమూర్తి చెయ్యిపట్టుకుని అన్నది, "నాకీ కష్టాలు పెళ్ళయిన మర్నాటినుంచే మొదలైనవి. అయితే, నేను ఎవరికీ ఏమీ చెప్పుకోలేక, నా బాధ, నా దుఃఖం నాకే పరిమితం చేసుకున్నాను. నిన్ను చూసినప్పటి నుంచీ నేను ఒంటరిదాన్ని కాదు. నాకు కొండంత అండగా నువ్వు ఉన్నావన్న ధైర్యంతో ఉన్నాను. నన్ను ఇలా విడిచేసి వెళ్ళిపోతే, నాకు మనసు విప్పి చెప్పుకునే మనిషే కరువైనాడన్న వేదనతో, ఈ గుండెలు మరింత బరువెక్కిపోతాయి. ఊపిరాడక ఇలాగే ఎప్పుడో నిద్రలోనుంచి, ఇంక శాశ్వత నిద్రలోకి వెళ్ళిపోతాను. నేను చావటానికి సిద్ధపడుతుంటే, నా భర్త అంతదాకా ఓపిక పట్టలేక, ఇంకా తొందరగానే నన్ను సాగనంపటానికి తీవ్రంగా ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. కనుక ఇంక నాకెంతో కాలం గడువులేదులే - ఈ చివరి ఘడియల్లో అయినా నువ్వు నా దగ్గర ఉండు సత్యా... తృప్తిగా కన్ను మూస్తాను." అని బాధ పడింది మల్లిక.

"నాకు జీవితం మీద ఆశలు లేవు. ఉన్న ఆశ అల్లా నిన్ను చేరుకోవాలనే, నువ్వులేకపోతే, నాకూ ఇంక ఈ లోకంతో పనేముంది?" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"అలా అంటే ఎలా? నీకు లోకంతో పని లేకపోవచ్చు. కానీ లోకానికి నీలాంటి మంచి వాళ్ళతో, స్నేహపాత్రులతో చాలాపని ఉంది. అదీగాక, నీకు పట్టుమని మూడు పదులైనా లేదు వయస్సు.." అని నవ్వలేక నవ్వింది.

"అంటే అక్కడికి నువ్వు నూరేళ్ళు బతికి, పండుటాకులా రాలిపోతున్నావనా, ఈ అప్పగింతలు చెప్పటం?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"కొంతమందికి నూరేళ్ళు బతికినా ఇంకా పదేళ్ళ పిల్లల్లాగానే ఉంటారు. జీవితం మీద మమకారం చావదు కనక వాళ్ళు చావలేరు. కొందరికి అలా కాదు. ఒకరోజులోనే నూరేళ్ళ అనుభవాలు పొందుతారు. తలబొప్పి కట్టిపోతుంది. విరక్తి పెరిగిపోతుంది..."

"ఏ అనుభవమూ లేకుండా కాకిలా కలకాలం బతకాలన్నా అదీ నిస్సారంగానే ఉంటుంది... చేదుబిళ్ళల్లాంటి నీ అనుభవాలు ఇప్పుడు కష్టాల్లో ఉన్నా, ముందు ముందు ఈ మందు పనిచేసి ఆరోగ్యం కుదుటపడుతుందిలే, మల్లికా... నీ భర్తా, నువ్వూ నీ సంసారం... నీ ఇల్లూ, నీ పిల్లలూ... అందంగా ఆనందంగా.... కాలం గడిచే రోజులు రావాలని నా లలిత లలితమైన ఆకాంక్ష..."

"కాలక్షేపంకేం తక్కువగానీ, నేనూ, నా భర్తా కలవటం ఆనందంగా కాలక్షేపం చేయుటం, ఒట్టి పగటి కల..."

"నేను కలుపుతాను. అవసరమైతే మీ ఆయనతో మాట్లాడుతాను. స్పష్టంగా అన్నీ తేల్చేసుకుందామనుకుంటున్నాను. ఇంక ఈ అసందిగ్ధ పరిస్థితి ఎన్నాళ్ళో సాగదు. ఆయన మనసులో ఏముందో స్పష్టంగా తెలుసుకుంటాను. నీ భవిష్యత్తు ఏం చేయదల్చుకునాడో తేల్చుకుంటాను.. జరిగినదంతా పీడకలలా మర్చిపోయి, నీతో కల్సిపొమ్మని ఆయన్ని అడుగుతాను." అన్నాడు సత్యమూర్తి ఆవేశంగా.

"చెప్పాను కదా! మావి ఉతర దక్షిణ ధృవాలు. కలవని ధృవాలు కలపాలని ఎందుకు నీకింత ఆరాటం?" అని అడిగింది మల్లిక.

"మీ ఇద్దరి మధ్యా ఏర్పడ్డ ఘర్షణకు, ద్వేషానికి నేను కారణం గనుక..."

"నీవొక్కడివే ఇక్కడ కారణం కాదు..." అని మల్లిక గుమ్మం వైపు చూసింది. అక్కడ షీలా నిలబడి వీళ్ళ సంభాషణ అంతా వింటూనే ఉంది.

"నన్ను బలవంతంగా ఎత్తుకు వచ్చినందుకు నేను బాధపడటం లేదు. కానీ తెచ్చి ఇక్కడ దీని కొంపలో పడేసినందుకే చెప్పలేనంత యాతన పడిపోతున్నాను..." అంది మల్లిక.

అప్పుడింక షీలా జోక్యం చేసుకుంది.

"ఆయనొచ్చే వేళ అయింది. మీరిక వెళ్ళిపొండి" అంది షీలా సత్యమూర్తితో.

"నేను ఇప్పుడిక వెళ్ళలేను. ఆయన్ని రానివ్వండి. అటో ఇటో తేల్చేసుకుంటాను.." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"తేల్చుకోదలచుకుంటే మీరు ఆయన ఇంటికి వెళ్ళండి. అసలు మీరు ఇక్కడకి వచ్చారని తెలిస్తే ఆయన నన్ను క్షమించరు. పైగా మల్లికతో తీరిగ్గా కబుర్లు చెబుతూ కూర్చుంటే ఆయన చూసి సహించగలరా, మీరు ఇందాక చెప్పిందేమిటి? ఇప్పుడు చేస్తోందేమిటి? వాళ్ళిద్దర్నీ కలపటానికి ప్రయత్నం చేస్తానన్నారుగా, ఆయన లేనప్పుడు, ఆయన పెళ్ళాంతో మీరు సొల్లు కబుర్లు చెబుతూ కూర్చోవటం వల్ల ఆయనకు మీ ఇద్దరి మీదా మరింత కోపం పెరుగుతుందే కానీ తరగదు. మీరు చెప్పింది సిన్సియర్‌గా చెయ్యాలనుకుంటే మాత్రం ఇది పద్ధతి కాదు" అంది షీలా.

"కానీ నా భయం నాకుంది. నేను అటు వెళ్ళగానే నువ్వూ ఆయనా కలిసి మల్లిక మరెక్కడికైనా తీసుకుపోయి దాచిపెడితే నా పని మళ్ళీ మొదటి కొస్తుంది" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"అదేం లేదు. మల్లిక ఎక్కడికీ పోదు. ఇక్కడే ఉంటుంది. ఇంకొంచెం సేపట్లో ఆయన ఇక్కడకు వస్తారు. ఆయనతో నేను కొన్ని విషయాలు మాట్లాడాలి. నేనూ ఒకదారి చూసుకోవాల్సిన సమయం వచ్చింది. అందు చేత అదేదో ఇవాళే తేల్చుకుంటాడు ఏం మాట్లాడుకోవాలన్నా, మీరు ఇక్కడ ఉండకూడదు. మీరు ఆయన్ను కలుసుకునేందుకు తర్వాత ప్రయత్నం చేయండి. అప్పుడు చెప్పదలచుకుందేదో ఆయనతో చెప్పండి. ఆ తర్వాత చేయదలచుకున్నదేమిటో చెయ్యండి. అంతేగాని, ఇక్కడ మీరు తిష్టవేసుకుని కూర్చుంటే, ఆయన వచ్చాక పెద్ద గొడవ జరుగుతుంది. మధ్యలో నన్ను చంపేస్తారు..." అంటూ షీలా సత్యమూర్తికి బయటకు దారి చూపించింది.

"మరి నన్ను ఎప్పుడు రమ్మంటారు?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి లేచి గదిలోంచి బయటకు వచ్చి.

"రేపు రండి..."

"కాదు సాయంత్రం వస్తాను. ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ ఇవాళ మల్లిక జీవితం ఒక పెద్ద మలుపు తిరగాలి. సాయంత్రం మల్లికా, ఆమె భర్తా, ఒకటైపోవాలి. అందుకు మీరూ నేనూ చేయగలిగినదంతా చేయాలి. గుర్తు పెట్టుకోండి" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

మల్లిక అదోలా నవ్వింది. "ఎత్తిన అవతారాలన్నిటికన్నా, అదే గొప్ప అవతారం అవుతుందిలే" అంది వ్యంగ్యంగా.

"మరి వస్తాను నేస్తం" అని చెప్పాడు మల్లికతో.

సత్యమూర్తి గదిలోనుంచి బయటకు వచ్చాక, షీలా ఆ గది తాళం వేసింది.

వెళ్ళిపోతూ షీలాతో అన్నాడు.

"నేను వట్టి చేతులతో వెళ్ళిపోతున్నాను కదాని సంతోషించకు అంతా సవ్యంగా జరిగితే, అందరికీ సంతోషమే. నీమాట మీద విలువ ఉంచి వెళుతున్నాను. నేను వచ్చేలోగా మల్లికను ఏమైనా చేస్తే, నీతలకాయ టెంకాయ పగిలినట్లు పగులుతుంది. నేను ఎంత మంచివాడినో, అంత దుర్మార్గుణ్ణి కూడా..."

ఆ మాటలకి షీలా మొహం మాడిపోయింది. అయినా తనితో ఇంకా వాదన పెంచుకోవటం ఇష్టం లేక ఊరుకుంది.

సత్యమూర్తి ఇంటికి వచ్చి, మల్లికను చూసినట్లు చెప్పగానే రవి ఎగిరి గంతేశాడు.

"ఎక్కడ?"

"షీలా వాళ్ళింట్లో..."

"ఆవిడ వాళ్ళింట్లో ఉండొచ్చునని నాకు ఎందుకో ఇది వరకే అనిపించిందండీ" అన్నాడు రవి.

"ఎందుకో అనిపించదని ఇప్పుడు దీర్ఘాలు తీయకపోతే, అప్పుడే ఎందుకు చెప్పలేదు!"

"చెప్పినా మీరు నమ్మరని..."

"సంతోషించాంలే, తెలివితేటలకు..." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

సాయంత్రం షీలా ఇంటికి సత్యమూర్తి బయలుదేరుతుంటే, రవి కూడా వస్తానన్నాడు.

"ఇప్పుడు అక్కడ చాలా ముఖ్యమయిన విషయాలు నిర్ణయించబోతున్నాం. ఇప్పుడు షీలా ఇంట్లో జరగబోయే సంఘటన మా నలుగురి జీవితంలో పెద్ద మార్పు తెస్తుంది.." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"ఏమిటండీ ఆ మార్పు?"

"ఏమో, అదేమిటో ఇప్పుడు నేనూ చెప్పలేను..." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

దారి పొడుగునా ఎన్నో విషయాలు ఆలోచించుకుంటూ వచ్చాడు సత్యమూర్తి, డాక్టర్ హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌ను ఎలా ఒప్పించాలీ, మల్లికను ఎలా ఒప్పించాలీ అన్నదే అతని బుర్రలో తిరుగుతోంది.

షీలా ఇంటి ముందుకు రాగానే గేటు బయట ఆగిన కారును బట్టి మల్లిక భర్త అక్కడే ఉన్నాడని అర్థమైంది.

గేటు తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళాడు. తలుపు తీసే ఉంది. అయినా తాను వచ్చినట్లు లోపల ఉన్న వాళ్ళకు తెలియటం కోసం కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు. రెండు మూడు నిముషాలు ఎదురు చూసినా ఎవరూ రాకపోవటంతో సత్యమూర్తి లోపలికి వెళ్ళాడు.

మధ్య గదిలో దృశ్యం చూసి ఆశ్చర్యంతో అలాగే నిలబడి పొయ్యాడు.

గదిలో బొక్క బోర్లా పడి ఉన్న మనిషి శవం కనిపించింది.

ఎప్పటికోగాని తేరుకుని సత్యమూర్తి దగ్గరకు వెళ్ళి ముందుకు వంగి చూశాడు.

ఎదురుగా మల్లిక గది తలుపులు బార్లా తెరిచి ఉన్నాయి. ఆమె కిటికీ దగ్గర ముడుచుకుని కూర్చుంది. మొహం మోకాళ్ళ మధ్య దాచుకుని.

సత్యమూర్తి నెమ్మదిగా వెళ్ళి, ఆమెను తట్టి పిలిచాడు "మల్లికా... మల్లికా..." అని.

ఆమె తలెత్తి చూసింది. మొహం అంతా కన్నీటితో తడిసిపోయింది.

"వచ్చావా నేస్తం... మధ్యాహ్నం చెప్పి వెళ్ళావుకదా..... ఇవాళ సాయంత్రం నా జీవితం పెద్ద మలుపు తిరగబోతుందని ఇంతకన్నా పెద్దమలుపు ఏం కావాలి?" అని అడిగింది మల్లిక.

సత్యమూర్తికి నోటమాట రాలేదు.

బయట పోలీసు జీపు ఆగింది. పోలీసులు లోపలికి వచ్చారు.

అవతల గదిలో నుంచి షీలా వచ్చింది

సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టర్ అడిగాడు "ఏం జరిగింది?"

షీలా చెప్పింది "మల్లిక ఆమె భర్తను హత్య చేసింది..." ఇంకా ఏదో అడుగుతున్నాడు.

ఆమె ఏదో చెబుతూంది.

సత్యమూర్తి ఇదెలా సంభవం అన్నట్లు మల్లికవైపు చూశాడు.

"నేను ఇవాళ కొత్త అవతారం ఎత్తుతానని అన్నావు కదా - ఇంతకన్నా గొప్ప అవతారం మరేం ఉంటుంది?" అంది మల్లిక పోలీసు జీపు ఎక్కుతూ.

మధ్యాహ్నం ఏం జరిగింది? సాయంకాలం సత్యమూర్తి వస్తాడని తెలిసీ మల్లిక ఎందుకు ఆగలేకపోయింది? ఎలా భర్తని చంపగలిగింది? ఈ నేస్తాల జీవితం ఏం మలుపులు తిరగబోతోంది?..వచ్చే నెలలో మరికొంత సమాచారం..!

ఈ నవల క్రిందటి భాగాల కోసం కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి.

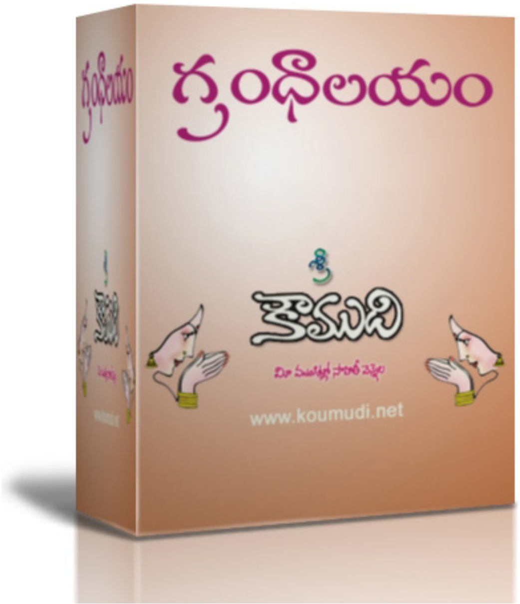

Click here to go to KOUMUDI Library